

Ige: János 12:17-26

Kedves Gyülekezet!

Biztosan történt már olyan velünk, hogy valahol nagy tömeg volt, és mi szerettünk volna ott megtalálni valakit, akit még nem láttunk. Egy ilyen helyzetben eléggé elveszettnek érezzük magunkat. Ilyenkor fontos az, hogy találjunk valakit, aki segíteni tud nekünk, akit van bizalmunk megszólítani, akit talán ismerünk. Ilyenkor megkönnyebbülve szólítjuk meg és kérjük meg arra, hogy vezessen el minket ahhoz a valakihez, akivel szeretnénk találkozni.

A felolvasott bibliai részben görög emberekről olvasunk, akik szeretnék volna Jézust látni. Valószínűleg a Jordán túlsó partjáról jöttek az ünnepre Jeruzsálembe –istenfélökké lettek–, és most ilyen helyzetbe került. Jézust arcról nem ismerték, de szerettek volna vele találkozni, mert sokat hallottak róla. Valószínűleg azok közé tartoztak, akikről azt olvassuk, hogy hallottak Lázár feltámasztásának csodájáról. Mit tettek? Keresniük kellett valakit, aki segítségül tud lenni.

Mért éppen Fülöphöz mentek, aki aztán Andrásnak szólt? Minden bizonnal azért mert ők is görögök voltak. Betsaidába valók voltak, arról a vidékről, ahonnan ők is jöttek. Talán Fülöpöt ismerték is.

1. Mi mennyire szoktuk vállalni ezt a Fülöp féle szolgálatot? Tudniillik azt, hogy valakit, aki érdeklődik, aki keres a célhoz segítsük. Mi sokszor azt gondoljuk, akik már otthonosan mozgunk itt a templomban, a lelkészi hivatalban, vagy a gyülekezeti házban, hogy nyitva van az ajtó, és akkora szeretettel várunk mindenkit, (csak ne üljön a helyünkre). Mégis miért nem jönnek? Ha belegondolunk, beláthatjuk, hogy azért, mert egy kicsit ők is elveszettnek érzik magukat itt. Ha nem lennének járatosak itt, akkor mi sem jönnénk olyan nagy lendülettel. De biztosan keresnénk azokat a személyeket, akiket ismerünk, akikhez van bizalmunk. **Észrevesszük-e a Fülöp-féle szolgálatot és felvállaljuk-e?** néha azt mondják gyülekezeti tagok, hogy én nem tudok olyan szépen beszélni, nekem nincs olyan nagy biblia ismeretem, még én is csak pár hónapja vagy éve járok ide. Ez lehet, hogy igaz, de Fülöpnek mit kellett tennie? Odavezetni Jézushoz. Most még csak fizikailag. Abban a sokadalomban. Melyikünk nem tudja ezt megtenni? Társakká lenni a bizonytalanul keresőknek? Tapasztalom, hogy szoktunk ilyet tenni. Amikor valaki előörsöt küld... Ez nem baj. Ez egy fontos szolgálat. Melyikünk ne tudná megtenni.

2. Miért akarják látni Jézust?

- Sokan azért, mert hallottak Lázár feltámasztásáról. Hát ezt a valakit csak meg fogjuk nézni, ki ez! (A csoda tovább gyűrűzik) Az emberi kíváncsiság hozza őket oda. Ez még nem baj.

- Sokan azért akarták látni, mert mindenki arról beszélt, hogy már a farizeusok is tehetetlenek ellene. Most Jézus a téma. Ő van a címlapon. Látnunk kell. Jézus már valóban híres ember volt. Híre faluról falura, városról városra járt. Látni akarták a rabbit, a tanítót, a csodatevőt, a főgyógyítót? Miért akarták látni az emberek?

Tegyük fel nyugodtan magunknak is a kérdést, hogy **miért akarjuk látni Jézust? Miért keressük Jézust?** Mert most van valami baj, vagy betegség, amiből nem találsz kiutat, és szeretnéd, ha segítene, aztán tovább már nem is fontos? Csak ennyiért? Vagy többért,

3. A történetben itt valami megdöbbentő dolog következik. Fülöp szól Andrásnak, András Jézusnak, és Jézus szól: *Eljött az óra, hogy megdicsőíttessék az Emberfia. Bizony, bizony mondom néktek: ha a búzaszem nem esik a földbe, és nem hal meg egymaga marad, de ha meghal sokszoros termést hoz.* Nem azt olvassuk, hogy Jézus most örül, mert már más népek is kíváncsiak rá. Görögök is. Hú, micsoda tömeg. Nem. Jézus elkezdi ugyanarról beszélni, amiről korábban a tanítványoknak is, hogy az Emberfia gonoszok kezére adatik, meghal, de harmadnapra feltámad. Hogy?! Hát ilyen kiábrándító dolgokat fogsz mondani? Most, amikor ennyien eljöttek? Jézus válasza a lényegre irányítja a figyelmet. A lényegről beszéljünk. Nagyon szép, hogy érdeklődtök, nagyon jó, hogy hiszitek, hogy van Isten, de **a lényeg a búzaszem.** Vegyétek észre, hogy a lényeg nem a csodákban van, a kíséző jelekben. Jézus próbálja tovább vezetni őket. Eddig Fülöp és András vezette őket fizikailag, most Jézus vezeti őket tovább a hit útján.

A lényeg pedig a búzaszem, amelyik földbe kell, hogy essen, meg kell haljon, hogy így gyümölcsöt hozzon. Meg kell halni ahhoz, hogy gyümölcsstermés lehessen. Vállalni kell a halált, mert másképp nem lesz gyümölcs. Vállalni kell a halált, mert másképp a egyedül marad. Ha engedi, hogy földbe kerüljön, akkor terem gyümölcsöt! Én ezért küldettem. Aki Jézust akarja látni, ezt a Jézust lássa.

És ennek a Jézusnak az engedelmességében osztozzon. Mert akármit csinálunk ezt az életet elveszítjük. Ki később, ki korábban. El fogjuk veszíteni. A kérdés az, hogy odaadjuk-e önként az Úr szolgálatára, mert akkor gyümölcsöt fog teremni, amíg élünk. Jézus szavai sarkosan hangzanak: *aki meg nem gyűllöli a saját életét.* Amíg rá nem jövünk arra, hogy a mi földi életünknek az örök élet összefüggésében van értelme, tartalma, addig nem sok haszna van az életünknek (bárhogy mentegjük, vigyázgatjuk).

Ezt a Jézust hirdetjük mi? Ehhez a Jézushoz vezetünk másokat? Vagy csak ahhoz az Úrhoz, aki bajokból kiségtett minket?

4. Jézus itt a megdicsőülésről beszél: *Eljött az Óra, hogy megdicsőíttessék az Emberfia – A Mennyei Atya kihozza halálból. Ezt szeretjük. A dicsőséget. Erről szól a mi világunk. Dicsőséget szerezni, dicsfényben fürödni. Csak a dicsőség megint nagyon múlandó. Ma ott van a címlap-sztori, holnap nem lesz. Nem sokáig tart.*

De van igazi dicsőség: ez a búzaszem élet. A Jézus sorsában osztozó tanítványi élet. **Vajon melyik a több? Címlap-sztoriként híressé válni, vagy Isten által megbecsült szolgának lenni?** Melyik mozgat minket igazán?

Makkai Sándor írta egykor:

A gyülekezeti misszió közösségében ismeretlen fogalom a szereplés. Csak a szolgálat ismeretes. A szereplés az egyén érvényesülését, feltűnését, ünneplését jelenti...A szerepléshez az emberek gratulálni szoktak, és a szereplők ezt el is várják. A szolgálatban az ügy, a munka, annak lelkiülete fontos egyedül. Ezért a szolgálat őszinte és komoly valóság. Érette nem gratuláció, hanem istennek adandó köszönet jár. „Ahol én vagyok ott lesz az én szolgám is., ha valaki nekem szolgál, azt megbecsüli az Atya” A múlandó dicsőség helyett ez az örök megbecsülés mozgasson minket. Ez erőforrás egy értelmes szolgáló élethez. A Mestert követni, aki magát búzaszemként odaadta.

És lehetünk így Fülöpökké is, akik oda próbálnak vezetni, segíteni embereket Jézushoz. Akik tudjuk, hogy nem csak egy szenzációs Jézusunk van, hanem az élet fejedelme. Rá tekintve legyünk készek áldozatkész szolgáló életre. Ámen.

Lomentné Szopkó Tünde lelkész